

Arrest

nr. 238 912 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten L. POELMANS en L. BEERDEN
Bampslaan 19
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 april 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. NIESTEN, die loco advocaat L. POELMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 september 2019, in functie van een Nederlandse vrouw met wie hij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 16 maart 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 maart 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 30.09.2019 werd ingediend door

Naam [K.]

Voorna(am)(en): [Y.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 30.09.2019 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde [G.G.], van Nederlandse nationaliteit, [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Kasticket Lucardi juwelier dd. 29.06.2019 met bijhorende printbon order op naam van de referentiepersoon*
- Polis 2020 CZ Zorg-op-maatpolis op naam van de referentiepersoon; Ongedateerde kopie pas De Voorzorg op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
- Verklaringen op eer door derden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.*
- Loonfiches (september - november 2019), attesten Tzorg (2017-2019) en arbeidsovereenkomst dd. 22.08.2017 op naam van de referentiepersoon*
- Whatsappgesprekken vanaf 8 februari 2019 welke zelf vertaald zijn waardoor dit gezien wordt als een verklaring op eer en zo[a]ls hierboven beschreven worden verklaringen niet aanvaard. Verder zijn deze gesprekken ook te recent.*
- Foto's vanaf 14 februari 2019: deze zijn ook te recent om te kunnen aanvaarden om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon een duurzame relatie hebben*
- Toevoeging nieuwe rekening BNP Paribas Fortis dd. 30.09.2019: ook deze documenten zijn te recent.*
- Gedeeltelijke ongedateerde huurovereenkomst op naam van betrokkene en de referentiepersoon met bijhorende storting voor de huurwaarborg dd. 5.09.2019; rekeninguittreksels met betaling huur, elektriciteit (oktober - december 2019)*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert februari 2019. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 14.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken*

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.3. Verzoeker diende op 26 maart 2020 nogmaals, in functie van dezelfde Nederlandse vrouw met wie hij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 26 maart 2020 nogmaals, in functie van de Nederlandse vrouw met wie hij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker ervoor heeft geopteerd om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling aan verweerder voor te leggen om hem ertoe te brengen zijn eerder standpunt te herzien en, op basis van de bij deze nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken, de verblijfsaanvraag alsnog in te willigen. De vernietiging van de op 16 maart 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen inzake verzoekers verblijfsaanvraag. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen gelet op het feit dat hij opnieuw door verzoeker werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003,

nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Verzoekers raadsman weerlegt deze vaststelling niet en toont niet aan dat verzoeker nog enig belang zou hebben bij de nietigverklaring van de beslissing van 16 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Er wordt niet aangetoond dat verzoeker een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing van 16 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

2.2. Verder merkt de Raad op dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het verleden reeds herhaalde malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Deze bevelen om het land te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Er blijkt dan ook niet dat de vernietiging van het in casu bestreden bevel om het land te verlaten verzoeker enig voordeel kan opleveren.

Verzoekers raadsman stelt zich, geconfronteerd met deze vaststelling, te gedragen naar de wijsheid van de Raad en toont dan ook niet aan dat er nog een belang bestaat bij het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK